

Мірка Мін-Джуна

Келлі Хансекер

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Любить всіх дітей
Ісус. ... Він наш вірний
друг”* (Збірник дитячих
пісень, с. 37).

Мін-Джун дивився
з вікна на хмари.
“Схоже, завтра буде
дощ”, — сказав він.

Дідусь відвів погляд
від газети й закивав. В
Сеулі, Південна Корея, закінчува-
лося літо і почався сезон мусонів.

Мін-Джун поклав парасольку
поруч зі своїм підготованим для
неділі одягом. “Мабуть, завтра
треба буде вийти рано”.

Дідусь усміхнувся. “Слушна
думка. Нам треба буде йти довше,
якщо нижні дороги затопить”.

“Як вважаєш, з церковною
будівлею нічого не станеться?” —
запитав Мін-Джун. Минулого року
під час мусонів затопило підвал.

“Нічого, — сказав дідусь. —
Але ніколи не буде зайвим
помолитися”.

“Тоді я помолюся за церкву
сьогодні ввечері. І щоб ми могли
безпечно туди дістатися. *Jal-ja-yo*
(На добраніч)”. Мін-Джун вклонився
і пішов спати.

Вранці вони рано вийшли з
квартири. Мін-Джун подивився
на темні хмари, які вкривали небо.

“Май віру”, — сказав дідусь.

Мін-Джун пішов за дідусем
вгору вузькими сходами,
що були на пагорбі біля їхньої
квартири. Вони зупинилися на
верхівці пагорба, щоб перевер-
сти подих. Їхні білі сорочки вже
були вогкими від великої волого-
сті повітря.

Дідусь простягнув руку, щоб
відчутти перші краплі дощу. “Ти
бачиш? Починається дощ”.

Вони розкрили свої парасольки. Коли вони підхо-
дили до ще одних сходів, дощ посилювався. Мін-Джун
нахилився, щоб розгледіти крізь дощ кожен сходинку.

“Ой!” — вигукнув він,
коли послизнувся і впав
на коліна.

“Болить?” — запитав
дідусь. Він нахилився, щоб
подивитися на дірку в шта-
нях Мін-Джуна.

“Це лише подряпина”, —
сказав Мін-Джун, але голос
його тремтів.

“Ми зашиємо їх, коли
прийдемо до церкви”, —
сказав дідусь.

Мін-Джун і дідусь подо-
лали решту сходів і зверну-
ли на верхню дорогу.

“Тут вітер сильніший”, —
сказав дідусь, міцно трима-
ючи парасольку. Мін-Джун
ледве міг утримувати свою.
Раптом порив вітру вивер-
нув її, розірвавши пара-
сольку по шву. У Мін-Джуна опустилися руки.

Дідусь простягнув свою парасольку. “Біжи під
мою. Ми майже прийшли”.

Мін-Джун був під однією парасолькою з дідусем,
але вона мало чим допомагала від проливного дощу.
Коли вони наблизилися до церкви, Мін-Джун почув,
як грає музика.

“Вони вже почали!” Мін-Джун побіг до вхідних
дверей. Потім він побачив своє відображення в
одному із дзеркал. Його волосся було розкуйовдже-
не, з нього крапала вода, штани розірвані, а туфлі

НЕ ВІДСТУПАЙТЕ

“Велич євангелії в тому й полягає, що
ми отримуємо винагороду за старання,
навіть якщо ми й не завжди досягаємо
успіху”.

Старійшина Джеффері Р. Холланд,
з Кворуму Дванадцятих Апостолів,
“Господь узавтра чинитиме чуда поміж
вами”, *Ліягона*, трав. 2016, сс. 125–126.

в багні. Він відійшов від дверей, а потім спустився
сходами.

“Я ... я не можу ввійти”, — затинаючись сказав
Мін-Джун.

“Все гаразд”, — сказав
дідусь.

“Але ж я брудний
і мокрий!”

Дідусь поглянув на
Мін-Джуна, потім подивився
на датчик дощу, прив’я-
заний до паркану.

“Легко виміряти дощ,
Мін-Джун, але як ми вимі-
ряємо себе?”

Мін-Джун закліпав очи-
ма, дивлячись на дідуся.

“Ти бачиш брудні туфлі,
подряпане коліно, розкуй-
овджене волосся і дума-
єш, що не відповідаєш

міркам, — сказав дідусь. —
Але в Ісуса є краща мірка.

Він бачить твоє серце і
знає, що ти робиш те, що

правильно. Якщо ти міряєш себе такою міркою, ти
побачиш, що твій датчик зашкалює”.

Мін-Джун поглянув на датчик дощу. Показник
збільшувався з кожною краплею. Він подумав про
те, скільки зусиль докладав, щоб дістатися до церкви,
і яке тепло та радість він відчував, коли був там. Він
подумав про те, як сильно любить Спасителя і як
сильно Спаситель любить його.

Мін-Джун обняв дідуся і разом вони увійшли
до церкви. ■

Автор живе в штаті Колорадо, США.